

Όμως μιὰ φορὰ θὲ νάρθη ἡ μέρα, καὶ ἡ φωτιὰ στὶς φλέβες μου εἶναι ἀποκαμένη, μὲς στὸ στῆθος μου φωλιάζει ὁ χειμώνας, τὰ λευκά του χιονάνθια φτερουγήζουν ἄριὰ στὸ κεφάλι μου κ' οἱ καταχνίες του πεπλοσκεπτάζουν τὰ μάτια μου. Σὲ μουχλιασμένους τάφους κούτουνται οἱ φίλοι μου, ἐγὼ μόνος ἀπόμεινα, σὰν τὸ ἔρημο στάχυ ποὺ διθεμιστής τάλησμόνησε, μιὰ νέα γεννεὰ ἀναβιλάστησε μὲ νέθυς πάθους καὶ τέες ἵδες, σαστισμένος ἀκούω καινούργια ὄνόματα, καινούργια τραγούδια, τὰ παλιὰ ὄνόματα σιθύσανε, ἐγὼ δὲ ἵδιος ἐσβυσα, ἀπὸ λίγους ἴσως ἀκόμα τιμημένος, ἀπὸ πολλοὺς περιγελασμένος, ἀπὸ κανέναν ἀγαπημένος. Καὶ τρέχουνε σιμά μου τὰ ροδομάγουλα παιδιά καὶ μοῦ ἀπιθώνυνε τὴ γέρικη λύρα στὸ τρεμουλιαστὸ χέρι καὶ λένε γελώντας : 'Ἄρκετὸν καιρὸν ἔχεις ποὺ σώπασες, γέρο-τεμπέλη ἀσπρομάλλη, τραγούδια μας πάλι τραγούδια ἢπο τὰ ὄνειρα τῆς νιότης σου'.

Τότες ἀδράγω τὴ λύρα κ' οἱ παλιές χαρὲς κ' οἱ παλιοὶ πόνοι ἔπιπνάνε, οἱ καταχνίες σκορπίζουνται, δάκρυα λουλουδιάζουνται στὰ νεκρωμένα μου μάτια, ἡ ἄνοιξη σκιρτάει πάλι στὸ στῆθος μου, γλυκόνχοι τόνοι μελαγχολίος ἀπαλοτρέμουνται στὶς χορδὲς τῆς λύρας μου, ἔαναβλέπω τὸ γολαζοκύματο ποτάμι καὶ τὰ μαρμαρένια παλάτια καὶ τὰ ὠραῖα γυναικεία καὶ κοριτσιάστικα πρόσωπα—καὶ τραγούδω ἔνα τραγούδι γιὰ τὰ λουλούδια τῆς Μπρέντα.

Αὐτὸν θὰ εἶναι τὸ στεργό μου τραγούδι, τ' ἀστρα θὰ μὲ προσβλέψουνται σὰ στὶς νυχτὶες τῆς νιότης μου, τὸ ἔρωτεμένο σεληνόφεγγο μοῦ ἔαναφιλεῖ τὸ μάγουλο, τὰ πνεμάτινα κόρα ἔεψυχισμένων ἀηδονιῶν ἥχολογοῦνται στ' ἀπόμακρα, ὑπνισμένα κλειοῦνται τὰ μάτια μου, ἡ ψυχὴ μου χόνει τὴν πνοή της, καθὼς ἡ λύρα μου τοὺς τόνους της—μοσκοβιολάνε τὰ λουλούδια τῆς Μπρέντα.

Ἐνα δέντρο θὰ ρίχνῃ τὸν ἵσκιο του πάγου ἀπὸ τὴν πέτρα τοῦ τάφου μου θὰ προτιμοῦσα μιὰ φοινικιά, ὅμως αὐτὴ δὲ μεγαλώνει στὸ βοριάτι θὰ εἶναι ἴσως μιὰ φιλύρα, καὶ τὶς καλοκαιρὶνὲς βραδιές θάρχονται κεῖοι ἐρωτεμένοι καὶ θὰ φωτολογιοῦνται. Τὸ σπινούρι ποὺ ἀφονγκραζούμενο κουνιέται στὰ κλαριά, ἀπόμεινε σωπασμένο, καὶ ἡ φιλύρα μου υδροεὶ μπιστευτικὰ πάνου ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν εὐτυχισμένων, ποὺ τόσο εἰν' εὐτυχισμένοι, ὕστε δὲν ἔχουνε καιρὸν νὰ διαβάσουνται, τι ἀπάνω στὸ ἀσπρὸ νεκρολίθαρο στέκει γραμένο. Ἀργότερα ὅμως, δταν δ ἀγαπημένος θάκη χάσει τὴν ἀγάπη του, τότες ἔαναγυρίζει πάλε στὴν παλιά του γνωστὴ φιλύρα καὶ στενάζει καὶ κλαίει, καὶ παρατηρεῖ γιὰ ὡρα καὶ συκνὴ τὴν ταφόπετρα, καὶ διαβάζει ἀτάνω γραμένο :—'Αγάπαγε τὰ λουλούδια τῆς Μπρέντα.

HEINE

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΠΕΤΡΟΥ ΒΛΑΣΤΟΥ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΗΤΙΚΗΣ.—ΑΘΗΝΑ, 1914.

Τὸ βιβλιαράκι ἀφτὸ δὲν εἶναι γραμματικὴ ἐπιστημονικὴ ποὺ λένε, μόνε εἶναι περιγραφὴ! 'Ετοι δὲ θέλει λόγο πώς οὗτε στὴν ὅλη (κεφάλαιο γιὰ σύνταξη, δὲν ἔχει), οὗτε στὴ διάταξη, οὗτε στοὺς δρισμοὺς δὲ δίνει σκεδὸν τίποτε νέο, παρὰ πράματα ποὺ ξέρομε ἀπὸ προηγούμενα βιβλία καὶ πρώτα πρώτα ἀπὸ τὴ γραμματικὴ τοῦ Φιλήντα. Μὰ δὲν περιμένουμε ἀπὸ τέτοιω λογιώ γραμματικὴ ἐπιστημονικὰ νέα, πάλε μὲ τὸ δίκιο μας θέλουμε νὰ ξεχωρίζει ξάστερα, καὶ νὰ μιλάει καθαρά, καὶ παντοῦ ἀκόλουθα μὲ τὸν ἔαφτό της.

*Ισα ίσα δύμως ἀφτές μας αἱ ἀπαίτησες δὲ μᾶς ἀφίγουνε νὰ μένουμε πάντα ἐφκαριστημένοι διαβάζονταις τοῦτο τὸ βιβλιαράκι. Λόγου χάρη:

Στὴ σελ. 6 διαβάζουμε τάκολουθα:

«Ἐχουμε ὅμως στὴ γλώσσα μας, ἀλλούς τρεῖς ἥχους, ποὺ δὲν τοὺς γράφουμε [μὲ ξεχωριστὰ γράμματα, μὰ ποὺ τοὺς σημειώνουμε μὲ τὴ συμπλεξία δυὸς ἀλλων γραμμάτων. Ἀφτὰ εἶναι τὰ ἀκόλουθα : μπ ντ καὶ γκ (ἢ γγ)». *

Ἐδῶ διέπουμε πώς μιλάει γιὰ ἥχους ἀντὶ φτόγγους, ἐνῶ ἡ γραμματικὴ τοῦ Φιλήντα μιὰ χαρὰ ξεδιαλύνει | τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα τῷ δυογῶν τους. (§§ 13-15)

*Ἐπειτα γράφει ἀλλούς ἥχους, ἐνῶ ὃς ἔδω δὲ μῆλησε παρὰ μόνο γιὰ γράμματα. Δηλαδὴ δὲν ξεχωρίζει τὸ γράμμα ἀπ' τὸ φτόγγο. Σένα βιβλίο ὅμως ποὺ, δὲν καὶ εἶναι γραμμένο γιὰ ντιλετάντηδες, δύμας εἶναι τελοσπάντω γραμμένο στὸν εἰκοστὸν αἰώνα, ἀφτὸ εἶναι ἀσυχώρετο φεγάδι. Γιατί, νὰ πούμε τὴν ἀλήθεια, ἀφτὸ εἶναι τὸ τρισολέθριο κακὸ γιὰ τοὺς "Ελληνες, ποὺ τοὺς ἔχει φλωμώσει ἡ καθαρέδουσα, γιατὶ τοὺς δείχνει ὅμιδες φημιῶνε, ποὺ μοιάζουνε στὴ μορφὴ μὲ τὶς λέξες τῶν ἀρχαίων βιβλίων καὶ ποὺ ἀφτοὶ προφέροντάς τες, σάνπως τοὺς λέει τὸ νεολληγικὸ φτογγολογικό τους αἰστημα, θαρροῦνε πώς μιλοῦν ἀρχαῖα Ἑλληνικά. Καὶ χαμπάρει δὲν ἔχουν, πώς ἀπὸ κάτου ἀπ' τὰ μάδρα κρύκ γράμματα ὑπάρχει κάτι ἀλλο, κάτι ζωντανό, ποὺ πάντα ἀλλάζει ποὺ ποτὲ δὲ σταματᾶ, ποὺ είνε τὸ καθαρτὸ perpetuum mobile.

* Ο συγραφέας λατιτο μιλάει γιὰ τρεῖς ἥχους, ἐνῶ πιὸ κάτου τέσσερις φτόγγους διέπουμε δηλ. τὸ δίψηφο σύφωνο γκ δὲν πιστέομε νὰ νομίζει ὁ κ. Βλαστός, πώς τὸν ἔδιο φτόγγο παραστήνει στὸ γκρεμνὸς (γκ προλαρυγγικὸ) καὶ στὸ ἀνάγκη (γκι οὐρανικό) *Ἐπειτα στὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέρονται γιὰ τη μπ (γιὰ τοῦτο δὲ ξέχασε δλότελα νὰ δεῖξει παράδειγμα) πιὸ καλὰ θάκαμνε νὰ ξεχωρίζει τὶς λέξεις ποὺ ἔχουν ἀφτοὺς τοὺς φτόγγους στὴ μέση ἀπ' τὶς ἀλλες ποὺ τοὺς ἔχουνε στὴν ἀρχή.

Φοβερή σύχυση παθαίνει δισυγραφέας ἐκεὶ ποὺ ξεχωρίζει στὸ νόημα τὰ ρήματα. Ἀντιγράφει τὸ Φιλήγντα χωρὶς νὰ τὸν καταλάβει. Ἰράφει δηλαδὴ (σ. 54): «... τὰ ρήματα ξεχωρίζονται σὲ μεταθατικὰ καὶ ἀμετάθατα. Τὰ μεταθητικὰ ξαναχωρίζουνται σὲ 1) ἐνεργητικά, ἀμα σημαίνουν πράξη η ἐνέργεια, ποὺ μεταβαίνει σὲ ἄλλο πρόσωπο η πρᾶμα.... 2) παθητικά ἂμπ σημαίνουν πράξη, ποὺ γυρίζει στὸ ἴδιο πρόσωπο, ποὺ ἐνεργεῖ (!!!) π. χ. φωτίζομαι παθαίνω.... 3) ίδιόπαθα, ἀμα σημαίνουν πράξη, ποὺ τὸ ἴδιο τὸ πρόσωπο ἐνεργεῖ ἀπάνω στὸν ἔαφτό του π. χ. χτενίζομαι.

Σύφωνα λοιπὸν μὲ τοὺς διορισμοὺς ἀφτοὺς δὲν ὑπάρχει καμὶ διαφορὰ κατὰ τὸν κ. Βλαστὸ ἀνάμεσα στὰ ίδιόπαθα καὶ στὰ παθητικὰ ρήματα, γιατὶ οἱ δυὸ φράσες «πράξη ποὺ γυρίζει πίσω στὸ ἴδιο πρόσωπο ποὺ ἐνεργεῖ» καὶ «πράξη ποὺ τὸ ἴδιο πρόσωπο ἐνεργεῖ ἀπάνου στὸν ἔαφτό του», δύσκολα μποροῦμε νὰ νιώσουμε, πῶς σημαίνουν διαφορετικὰ νόηματα. Μὰ κιὰ σημαίνουνε, κανένα ἀπ' τὰ δυὸ τους δὲν ταιριάζουνε γιὰ τὰ παθητικὰ ρήματα.

Ο πρῶτος δ δρισμός, ποὺ δίνει μόνο γιὰ τὰ ἐνέργητικά, ταιριάζει καὶ γιὰ τὰ παθητικά (βλ. Φιλήγντα § 811). Μὰ σὰ θέλουμε πάλε νὰ ξεχωρίσουμε τὰ δυὸ (ποὺ οὔτε δ Φιλήγντας δὲν τὸ κάνει) μποροῦμε νὰ πούμε πῶς, ἀμα ἀκοῦμε ἔνα ρῆμα ἐνεργητικὸ γιώθουμε μιὰν πράξη ἀπ' τὴν ἐποψὴ ἐκείνου ποὺ ἐνεργεῖ ἐνῷ τὸ παθητικὸ ρῆμα μᾶς δείχνει τὴν πράξη ἀπ' τὴν ἐποψὴ τοῦ ἐνέργειμενου η ἐκείνου ποὺ παθαίνει. (Μήν ξεχνοῦμε δημος ποτέ, πῶς τὸ παθητικό, η τὸ ἐνέργητικὸ νόημα τῷ ρημάτωνε εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπ' τὴν μορφὴ τους).

Εἶναι περίεργο πῶς δ κ. Βλαστὸς τὴν λέξη ἐνέργεια τὴν μεταχειρίζεται μόνο γιὰ τὰ ἐνέργητικά ποὺ λέγανε οἱ παλαιογραμματικοί, ἐνῷ καὶ τὰ παθητικὰ καὶ τὰ ίδιόπαθα ἐνέργεια σημαίνουν κιάφτα, ἀπαράλλαχτα σὸν τὰ ἐνέργητικά (γιατὶ εἴτε χτενίζω ἀλλον, εἴτε χτενίζομαι μόνος μου, εἴτε καὶ χτενίζομαι ἀπ' τὴν μητέρα μου, πάντα κάποιος ἐνέργει).

Ἄμα λέμε λοιπὸν ἐνέργητικὸ ρῆμα στὴ γραμματικὴ δὲ μιλάμε γιὰ τὴν ἐνέργεια ποὺ σημαίνει τὸ ρῆμα, μὰ γιάφτονα ποὺ ἐνέργει (ύποκείμενο).

Στάκόλουθα (σ. 55 καὶ πέρα) καλὰ ἔνιωσε κιάντιγραψε τὸ Φιλήγντα (1)

Μεγάλο λάθος κάνει δ συγραφέας ποὺ κρατάει ἀκόμα τοὺς ἀπαρχαιωμένους δρους.

Η νεοληγικὴ ἀκόμα τῷρα μορφώνεται σὲ γραφτὴ ἐπιστημονικὴ γλώσσα, κείγαι θεοῦ χαρὰ καὶ χάρη γιὰ ἔνα ἄξιο λόγιο, ποὺ μπορεῖ, κέχει καὶ χρέος μάλιστα

νὰ φκιάσει καινούργιους δρους ἐκεὶ ποὺ εἰ παλιοὶ δὲ φτουράνε πιὰ (ἀκόλουθώντας πάντα τὸ πνέμα τῆς ζωτικῆς γλώσσας βέβαια). Καὶ κάθε λόγιος σας πρέπει νὰ εἶναι ικανοποιημένος, ποὺ σύφωνα μὲ τὰ τελευταῖα τὰ πορίσματα τῆς ἀληθινῆς ἐπιστημῆς (εἴτε τῆς γλωσσολογίας, εἴτε ὅποιας ἀλληγορίας) μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὸς στοὺς δρους του. Ἐνῷ ταλλα τὰ ἔθνη εἶναι ἀναγκασμένα νὰ σέργουνε μὲ τὶς ἐπιστημονικές τους λέξες πρόληψες τῶν περασμένων αἰώνων, γιατὶ η ἐπιστημονική τους γλώσσα ἔχει μορφωθεῖ, προτού γεννηθῇ η ἀληθινή η ἐπιστήμη.

Ἐτοι δ κ. Βλαστὸς κρατάει τοὺς δρους λ.χ. φωνή-εντα καὶ σύφωνα.

Αφτές δὲ σημαίνουνε τίποτες ἀλγήθεια ἐνῷ τὰ: φτόγγοι λέφτεροι, φτόγγοι τριβάμενοι τοῦ Φιλήγντα ἔχουνε μέσα του ἀλγήθεια κέπιστήμη.

Διφτογγοί (σ. 6) σήμερα δὲν εἶναι τὰ αι, οι, ου κτλ. μόνε δίψηφοι λέφτεροι φτόγγοι. Ἐτοι πάλε περισσότερο νόημα ἔχουνε γιὰ τὸ 'Ελληνόπουλο δ συντραβηγμὸς καὶ τὰ χαστονα, παρὰ η συνίζηση καὶ τὰ δυγκλετικά.

Περιέργο ἀκόμη εἶναι ποὺ στὰ ρήματα δέχεται τὸν δρο ίδιόπαθα, ἐνῷ τὶς ἀντωνυμίες τὶς λέει διφτόπαθες.

Τὸν διφγατισμὸ τοῦ Φιλήγντα τόνε λέει ἀκόμα διφ-ηση ἐνῷ τὸ ρῆμα του τὸ λέει (σελ. 66) πολὺ σωστὰ διξάνω γιατὶ η προφερὰ τῆς διάδοχης φκσ-δὲν εἶναι γιὰ ἐλληνικὸ στόμα (οἱ ἀρχαῖοι τὸ αυ τὸ προφέρνανε αου διφτογγικά, κέτοι δὲν εἶχανε τρία τριδάμενα στὴ σειρά, ποὺ εἶναι φενερὰ δυσκολοπρόφερτα) ὥστε το φκσ δὲν εἶναι οὔτε ἀρχαῖο σύτε νέο ἐλληνικό.

Στὰ ρήματα ἀφίνει τοὺς δρους παθητικὴ καὶ ἐνέργητικὴ μορφὴ, (ἐδῶ πάλε δὲν εἴπε φωνή, παραδέχτηκε τὸ μορφὴ τοῦ Φιλήγντα) ἐνῷ στὴ Νεοληγικὴ προπάντω, η μορφὴ καὶ τὸ νόημα (διάθεση) τὸ πλιστερὸ δὲ συφωνάνε. Ἐπρεπε κιάφτονα νάκολουθήσει τὸ Φιλήγντα, ποὺ τὰ λέει μαι-μορφὴ καὶ ω-μορφὴ. 'Ωστόσο διφτούς ξεχάστηκε κι ὁ ίδιος δ Φ. καὶ παρακάτου μιλάει γιὰ ἐνέργητικὴ καὶ παθητικὴ μεταχήρι.

Ἄφοῦ δ κ. Βλαστὸς θέλει νὰ δώσει μιὰ γραμματικὴ στὰ παιδιά (πρδλ. προλ. σελ. 4) καθόλου δὲν ἔχουνε τὸν τόπο τους μέσ' στὸ βιβλιαράκι του παραδείγματα σὸν τὰ: καταμήνια (σελ. 30) καὶ κλάνω (σελ. 30).

Μὰ έχει ἀφτὴ η γραμματικὴ ἀκόμη ἔνα ψειάδι, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ τὸ συχωρέσω τοῦ κ. Βλαστοῦ γιὰ λόγους δχι μόνο ἐπιστημονικούς, μὰ καὶ παιδαγωγικούς. 'Ἐπιγράφεται δηλαδὴ «Γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς».

Δὲν ξέρω μὲ τὶ δικαίωμα τὸ κάνει ἀφτό, ἐνῷ ἀκούω μὲ τὰ ίδια τάφτα μου, πῶς ἐνενήγτα στοὺς ἐκατὸ εἰ ἀθρῶποι ποὺ λέγουνται σήμερα 'Ελληνες μιλάνε τὴ γλώσσα ποὺ μᾶς δίνει τὴ γραμματική τῆς δ κ. Βλαστοῦ, καὶ πάλι βλέπω μὲ τὰ ίδια τὰ μάτια μου πῶς εἰ ἀθρῶποι ποὺ στὴν Ἐβρώπη καὶ στὴ γλώσσα σας εἶναι φημισμένοι γιὰ 'Ελληνες συγραφέοι ἀφτὴ τὴ γλώσσα γράφουνε.

1) 'Ωστόσο ἔγω σάφτα, νὰ χωρίζουμε δηλ. τὰ ἀμετάθατα σὲ καταστατικὰ καὶ ἐνέργητικά, μηδὲ μὲ τὸ Φιλήγντα δὲ συφωνᾶ, καὶ θὰ πῶ τὴ γνώμη μου σὲ ξεχωριστὸ άρθρο.

Πέστε μου τώρα σείς οι ίδιοι, ω "Ελληνες, ποιά είναι ή έθνική "Ελληνική γλώσσα σήμερα; Γιατί λοιπόν άφτη τή γλώσσα τή λέτε δημοτική, ένω πρέπει νά τή λέτε νέτα σκέτα "Ελληνική, και τήν προγονική σας νά τή λέτε αρχαία "Ελληνική; Άλλη έλληνική για μᾶς τούς έπιστημονες έλληνιστάδες, τούς γλωσσολόγους, δὲν θύπαρχει.

Τὸ μεγάλο προτέρημα ἀφτῆς τῆς γραμματικῆς είναι, ποὺ ἀπλουστέρηι τὴν ὀρθογραφία ἀπορρίχοντας μιὰ καὶ καλὴ τὰ πνέματα, τὴν περισπωμένη, καὶ τὰ διπλὰ τριβάμενα (σύφωνα). Κέδω δημάς θὰ μποροῦσε νὰ είναι πιὸ ἀκολούθος μὲ τὶς ἀρχές του, λόγου χάρη:

Σελ. 10 γράφει καλλιτερος καὶ σ.λ 39 καλλιτερος

"Η ἀλήθεια εἶναι πώς εἴτε τόντα, εἴτε τάλλο, δὲν είναι σωστό. Καλλιτερος δὲν κάνει, γιατὶ δὲ γίνεται ἀπ' τὸ καλλίων. Τὸ σωστὸ εἶναι ἔτσι ποὺ τὸ ξεδιαλύνει ὁ Φιλήντας (§ 670—71) δηλ. ἀπ' τὸ καλδὸς κατ' ἀναλογία.

Καλιτερος καὶ γενικὰ—ιτερος πάλε δὲν είναι σωστό. "Αν κοιτάξουμε τὴν ἱστορία τῆς κατάληξης ἀφτῆς, δρίσκουμε πώς—ιτερος εἶναι σωστὸ νὰ γράφουμε (σὰν τὸ Φιλήντας ἐγὼ δημάς προτιμῶ τὴ γραφὴ μὲ η, γιατὶ ὁ σημερινὸς "Ελληνας κλίνει τὸ ἀρχαῖο βασθὺς σὰν τὸ ληστῆς καὶ νιώθει η καὶ στὶς δυὸ κατάληξες." Ετσι λοιπὸν ἀφοῦ η ἔχουμε στὸ θετικό—ής, η θὰ γράφουμε καὶ στὸ συγκριτικὸ—ιτερος. Δὲν είναι λόγος νὰ φορτώνουμε μὲ ἀνώφελους ξεχωρισμὸς τὰ μυαλὰ τῶν παιδιῶνε.

"Οπως λοιπὸ στὰ ρήματα (σ. 67) μὲ τὸ δίκιο του γράφει βαρήνω κτλ. ἔτσι θάπρεπε νὰ γράφει βαρήτερος κτλ. γιὰ νάναι πιὸ ἀκόλουθος μὲ τὸν ἔαφτό του.

HORVATH ENDRE

Οὐγκαρέζος καθηγητής τῆς "Ελληνικῆς καὶ Λατινικῆς φιλολογίας.

ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟ Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΤ & Σ^{ΙΑΣ} ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 42

Πουλιοῦνται μ' ἔλαττωμένες τιμές τάκόλουθα βιβλία τοῦ κ. Σ. Σκίτη:

1) Μεγάλη αύρα, ποιήματα (ἀντὶ Δρ. 3) Δρ. 1.—2) Κάλεσια Μέτρα ποιήματα (ἀντὶ Δρ. 3) Δρ. 1.—3) "Αγία Βαρβάρα Δράμα 4 μέρος (ἀντὶ Δρ. 3) Δρ. 1.—4) Νύκτα τῆς Πρωτομαγιας, Δράμα 3 μέρος ἀντὶ (Δρ. 5.) Δρ. 1.—5) "Απέθαντος, Ποιημάτα (ἀντὶ Δρ. 4) Δρ. 2.—6) Θέατρο καὶ Πρόζα μονόπραχτο Δράμα καὶ Διήγημα ἀντὶ (Δρ. 3) Δρ. 1.—7) Τρόπαια στὸν Τρικυρία, ποιήματα (ἀντὶ Δρ. 3) Δρ. 1.—8) Οἱ Τοιγγανόθεοι Κωμῳδία σὲ μιὰ πράξη καὶ πρόλογο (ἀντὶ Δρ. 3) Δρ. 1.—9) "Ησιόδου "Ἐργα καὶ ὑμέραι μετάφραση Δρ. 1.—10) ὁ Γύρος τῶν "Ωρῶν" Όνειροδράμα σὲ πέντε μέρη γαὶ πρόλογο Δρ. 4.—"Ακρίτας Περιοδικὸν τομ. 1—4 1904—1906 ἀντὶ Δρ. 48, Δρ. 8.

Στὸ ίδιο Βιβλιοπωλεῖο, δόπου πουλιοῦνται καὶ περασμένα φύλλα τοῦ «Νουμᾶ» καθὼς καὶ τόμοι τοῦ 1914 μὲ ἔξφυλλο (δρ. 12), μποροῦν νὰ στέλνουντες ή νὰ πηγαδίνουντες πλεράνουντες τὴ συντρομή τους καὶ οἱ συντρομητές τοῦ «Νουμᾶ», παίρνοντας ἀπόδειξη κανονικὰ ὑπογραμμένη.

¤ ¤ ¤ ¤ ΓΑΛΗΝΗ ¤ ¤ ¤ ¤

Τὸ πέλαγο σὰν πρού παλλο ἔαπλώνει.

Ασπολίουν τὰ λιλάδια καθαρὰ,

Γαλήνη. Οὔτε ἀνάσασμα. Πυρώνει

Ο ἥλιος κομισμένα τὰ νεφά.

Ἡ ζέστη τρεμουλιάζει καὶ θαμπώνει

Βράχους καὶ σπίτια πέρα στὴν ἔηρά.

Αντίκεν ό μύλος ἀδικα τεντώνει

Στὸν οὐρανὸν τάκινητα φτερά.

Στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ τοῦ γαλανοῦ

Ἐνώιεται τὸ κάτω τ' οὐρανοῦ

Σ' ἀπέραντη, θολή, γαλάζια σφαίρα.

Στὴ μέση ἔνα καΐκι ἀπ' τὸ πρωΐ

Τοῦ κάκου περιμένει μιὰ ποιό...

Λές κ' εἶναι κρεμασμένο στὸν ἀέρα.

NIKOS DAMIANOS

¤ ¤ ¤ ΤΕΛΕΣΤΕΙΑ ¤ ¤ ¤

"Εγειρε τόμοφο σπιτάκι σου,

πλαγιάζεις ἀποσταμένο.

βουλιέταις ή μοίρα, κάποια θυσία αιγάζει

ποὺ κάτι εξελεώνει. Ίδον χαράζει

ή Αιατολή ίσως σιθήσουν τὰ τελόνια,

τὴν τρυφερήν δόπου πικραίνουντες ψυχούλα σου

χρόνια καὶ χρόνια

Μάζεψε τὶς γλυκιές σου ἐνθύμησες,

λουλουδια μεσ' σὲ χιόνια,

κι ὡς μὲ ἀγιαστήριο ὃ ἔβρια νὰ φαντίσεις,

ίσως μὲ τάγιο μύρο τους καὶ λύσεις

τὰ μάγια ἀπό τάροτα δαιμόνια,

τὴ θαλλερή ποὺ φαρμακώνουντες ζωούλα σου

χρόνια καὶ χρόνια.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

SCHUMANN. — Τὸ ταλέντο ἔκγαζεται, ή μεγαλοφυΐα δημιουργεῖ.

HEINE. — "Έχω τὸ εἰδητικώτερο φρόνημα. Οι ἐπιθυμίες μου είναι: μιὰ φτωχικὴ καλύβα, μιὰν ἀχροένια στέγη μιὰ καὶ καλὸ φαή, καλὸ κρεβάτι, φρέσκο γάλα καὶ βενίνυρο, στὸ παραθύρι μου πάνου λουλιύδια, στὴν πόρτα μου ἀπόξω λίγα ὅμορφα δέντρα, κι ἂν δὲ πανάγαθος Θεὸς θέλει νά μ' ἔχει τέλεια ειθυκισμένοις, θὰ μοῦ δώσει νά γεντῶ τὴ χαρά, στὰ δέντρα τοῦτα νάναι κρεμασμένοι πεντέξῃ ἀπὸ τὸν δικτύον μου. Μὲ συγκινημένη καρδιά θὰν τοὺς σι χωρέσω τῷν πεδάνουντες μιὰ πάθη ἀδικία ποὺ μοῦ κάμανε στὴ ζωή.— Ναί, πρέπει νὰ συχνωνάεις κανεὶς τοὺς ὄχτρούς του, μὰ μόνο σὰν τοὺς βλέπεις κρεμασμένους.

EMERSON. — Ο τέλειος ἀνθρώπος είναι ή προφητεία τοῦ πνεύματος, ο φύλος είναι ή ἐλπίδα τῆς καρδιᾶς.

EMERSON. — "Η φύση δὲν ὅμοιοκαταληγεῖ τὰ τέκνα της καὶ ποτὲ δὲν κάγει ὅμοιους δυὸ ἀνθρώπους.